

en mangelfuld Uddannelse i saa Henseende, og dels fordi man har manglet Gymnastikhuse — nu kommer der jo det ene Gymnastikhus frem efter det andet. Fordi dette Fag har ligget brak og været forsømt, var det nødvendigt at sende en Gymnastikinspektør ud for at faa Sagen sat i Gang og slaa kraftigt til Lyd for den. Det var et særligt Forhold, der dér forelaa. Det foreligger ikke med Henyn til Skolens almindelige Fag. Derfor halter Sammenligningen.

Endvidere halter Sammenligningen, fordi man uden Skade — ja vel kun til Gavn — kan have en Inspektør eller Konsulent angaaende Gymnastikken ved Skolerne paa Landet. Men vi ere ikke sikre paa, at en Konsulent eller Inspektør, som skal inspicere Skolens øvrige Fag, vil gøre Gavn. Vi ere tværtimod udsatte for, at han snarest vil komme til at gøre Fortræd. Jeg skal indrømme, at hvis vi faa en Konsulent som den foreslaaede, vil han sikkert ofte kunne komme til at støtte en ung Lærer og kunne gavne Skolen paa visse Omraader. Men man maa tillige lægge Mærke til, at vi ere udsatte for, og efter mit Skøn meget udsatte for, at denne Konsulent kan komme til at volde Vanskeligheder. Han vil let have sin egen Kæphest at ride paa, Forkærlighed for et eller andet Fag, maaske sin egen Metode, som han foretrækker fremfor alle andre Metoder. Det blev nævnt i Gaar her i Salen, at han kunde være de unge Lærere til Støtte. Det blev sagt uden mindste Forbehold. Javel, men jeg skulde tage meget fejl, om ikke en saadan Konsulent, naar han kom til en ung Lærer, vilde tilraade denne at prøve et lille Ridt, ganske kort maaske, paa vedkommende Konsulents egen kære Kæphest, og det er slet ikke sikkert, at denne Lærer forstaar at sidde i Saddelen paa den Hest, forstaar at tumle den. Jeg tror, at de bedste pædagogiske Begreber, det bedste Greb paa Lærergerningen gror op i det unge Menneskes eget Sind, medens han gaar mellem Børnene. Jeg nægter ikke at vi kunne have godt af Paavirkning udefra, af gode Impulser; men jeg stoler ikke, meget paa, at en saadan Konsulent vilde blive til Velsignelse for Skolen, og man ønsker jo ogsaa at blive af med ham. Jeg skal ikke udtale mig særlig herom, men kun sige, at jeg ikke har noget imod, om man tager Afsked med ham straks. Der er en Udtalelse, der stadig kommer frem, naar der er Tale om Forhold som disse, og det er denne, at Tiden kræver det, og det arme Menneske, der ikke kan

forstaa Tidens Krav, bliver sat ned i anden Klasse. De, der raabe i Kor, at det er Tidens Krav, glemme undertiden at undersøge i tilstrækkeligt Omfang, hvad Barne naturens berettigede Krav er. Noget saadant maa gaa jævnsides med Talemaaderne om, at Tidens Krav er Forandringer paa dette Omraade. — Angaaende Tilsynet maa jeg maaske citere en Udtalelse, som jeg i Fjor læste i Bladet „København“, skønt jeg ikke tror, den vejer noget i denne Forhandling. Den var skrevet af Forfatteren Egeberg angaaende Tilsynet ved Skolen. Han siger ordret saaledes: „Det virksomste Tilsyn i Skolen er Lærerindens og Lærerens Samvittighed“.

Der er udtalt Beklagelse over, at Lærerne ikke under alle Forhold kunne blive fritagne for at være Kirkesangere. Jeg betragter det som en Nødvendighed under visse Forhold, at dette Hverv paahviler Læreren. Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klause) sagde i Gaar, at det ikke var vanskeligt at faa en Kirkesanger, men der var ikke den Logik i det ærede Medlems Tale, som der plejer at være, thi han havde først sagt, at Folkesangen i Danmark er tarvelig, at vi stod tilbage for visse andre Nationer i saa Henseende. Men jeg kan forsikre det ærede Medlem, at er Folkesangen tarvelig, staar det ikke bedre til med Menighedssangen, tværtimod. Der er adskillige Mennesker, som ere nogenlunde hjemme i vore Folkeviser, og de, der have Sangens Evne, kunne ogsaa Tonerne dertil, men ikke alle disse Mennesker kende i samme Omfang til Salmesang. Nej, lad os være klare over, at det er overordentlig vanskeligt ude paa Landet at faa Kirkesangerlærerne erstattede. Selv om et Menneske har god Sangstemme, kan han dog vanskeligt afløse Kirkesangeren, naar denne blot nogenlunde fylder sin Plads. Alle kunne være enige om, at Kirkesang, Menighedssang, er en Del af Gudstjenesten. Det er ikke ligegyldigt, hvordan den Sang bliver ledet. Der skal nogen, lad mig sige, Hjertets Forstaaelse til tillige med, at vedkommende skal eje Sangens Gaver, have Sangstemme og have denne Sangstemme udviklet. Men Læreren har gennem flere Aars Uddannelse paa Seminarierne faaet Stemmen uddannet. Han har gennem den Dannelse, han er i Besiddelse af, lært at optræde paa en noget anden Maade end den almindelige Mand, saadan, at han i de allerfleste Tilfælde vil samstemme bedre med Gudstjenesten end de fleste andre. Læreren som Kirke-